

Duna-konferencia Odesszában

Odesszában, Szeged szovjet testvérvárosában megkezdte munkáját az 1955. évi pozsonyi egyezményben részt vevő dunai hajózási társaságok igazgatóinak értekezlete. A konferencián Bulgária, Csehszlovákia, Jugoszlávia, Magyarország, Románia és a Szovjetunió hajózási társaságainak és külkereskedelmi szervezeteinek vezetői vesznek részt. A napirenden a dunai hajózási társaságok flottái kihasználásával összefüggő kérdések szerepelnek.

Készítik a helyet a szegedi Lenin-szobornak

Mint korábban már hírt adtunk róla, a Nagy Októberi Szocialista Forradalom ötvenedik évfordulója tiszteletére **Lenin-szobrot** állítanak fel Szegeden. Kiss István szobrászművész alkotása a megyei párt- és tanácsház előtt, a **Rákóczi téren** kap helyet.

Az új Lenin-szobor avatásának előkészületei a közelmúltban megkezdődtek.

Építőmunkások dolgoznak már napok óta a kijelölt területen, hogy a mintegy 3 méter 70 centiméter magas, monumentális szobor méltó környezetben álljon.

A Rákóczi teret korábban díszítő szobrot — **Madarassy Walter** ültő nő ábrázoló figuráját — az átalakítási munkálatok miatt **áthelyezik**. Az említett alkotás az Odessa-városrészen kap új helyet.

Fock Jenő:

A mezőgazdasági kiállítás bizonyít

A miniszterelnök látogatása a kiállításon

Kedden délelőtt Fock Jenő, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Minisztertanács elnöke **ellátogatott** az Országos Mezőgazdasági Kiállítást és Vásárt. Társaságában volt **dr. Ajtai Miklós**, a Minisztertanács elnökhelyettese, a Politikai Bizottság póttagja, **dr. Korom Mihály** igazságügy-miniszter, **Nagy Józsefné** könnyűipari miniszter és **dr. Trautmann Rezső** építésügyi és városfejlesztési miniszter.

A vendégeket **dr. Dimény Imre** mezőgazdasági és élelmezésügyi miniszter üdvözölte és kísérte végig mezőgazdaságunk látványos se-regszemlőjén. **Elsőnek** a mezőgazdaság eredményeit, örvendetes fejlődését és jövőjét reprezentáló főpavilont tekintették meg. A vendégek egyebek között nagy érdeklődéssel szemléltek a pavilonnak azt a részét, amely a **falusi szocialista nagypályai mezőgazdaságra való áttérést** ismerteti. Megtekintették a **falusi népművészek** alkotásait, s a jövő falujának terveit. A látoga-

tók útja ezután a szabad-
téri gépkiallításra át a **nehézipari pavilonba** vezetett. Útközben **Dimény Imre** külön felhívta figyelmüket a **Vörös Csillag Traktorgyár** legújabb, legkorszerűbb tera-nekeire, köztük a nagydíj-jal kitüntetett félig függesz-tett ekére.

A nehézipari pavilonban a vendégek először a mű-
anyagból készült **mezőgazdasági és háztartási eszközök** egy-egy érdekesebb kollek-ciója előtt. A **növénytermesztési pavilonban** főleg a kenyérgabona-termesztés „frontáttörő” sikereit jel-
lemző táblázatok, valamint az irtszemcsei Délkelet-
dunántúli Mezőgazdasági Kísérleti Intézet keverékta-
karmány-futószalagrendszer ragadta meg a vendégek fig-
yelmét. **Dimény Imre** kö-
zölte, hogy a nádudvari **Vö-rös Csillag Termelőszövet-**
kezet 300 mázsa feletti hol-
dankénti cukorrépa-termés-
átlaga **világ színvonalat** kép-
visel.

A látogatás következő ál-
lomása a **belkereskedelmi**

pavilon volt, ahol **Nagy Jó-zsefné** könnyűipari minisz-
ter tájékoztatta a vendége-
ket a bemutatókon szereplő
legkorszerűbb gyártmányok-
ról.

Ezután mikrobuszra száll-
tak a vendégek, s megszem-
léltek a nagy sikert aratott
szovjet panelházakat és az
erdőgazdasági Füz-, Nád- és
Kosáripari Vállalat prakti-
kus és tetszetős faházait. A
Tápi Házipari Szövetkezet
fonóasszonyai díszes gyé-
kényszatyorral kedvesked-
tek Fock Jenőnek és **Nagy**
Józsefnének. Az **OKISZ-pa-**
vilonban **Erdős József**, az
OKISZ elnöke kalauzolta a
vendégeket, s mutatta be a
háztáji kisgépjármű katego-
riát. Végül a fővárosi **Kertészeti**
Vállalat és a **SZÖVOSZ** pa-
vilonját tekintették meg a
vendégek. A kiállítás **bemu-**
tatópályáján megismerlették
a díjnyertes tenyészállatok
felvonulását, a hortobágyi és
a mezőhegyesi csikósok, a ket-
tes-, négyes- és ötfoga-
tók parádés bemutatását, va-
lamint **Lénárt Béla** bravúros
attrakcióját.

A miniszterelnök nyilatkozata

A kiállítási szemle után
Fock Jenő nyilatkozatot
adott az MTI és a Népszab-
adság munkatársának:

— Sajnos, a mezőgazda-
sági kiállítás megnyitását
nem vehettem részt és csak
most volt alkalmam a kor-
mány néhány tagjával
együtt megnézni az igen jól
sikerült bemutatókat —
mondotta. — Több nyilat-
kozatban is olvastam, hogy
a **mezőgazdaság** már kezd
meghálalni azt a sok beru-
házást, amit a népgazdaság-
tot kapott. Ebből tévesen
azt a következtetést is le-
vonhatnák az újságolvasók,
hogy nagyon sok volt a beru-
házás és ezután kevesebb
lesz. Igaz, hogy beruházási
javakkal bőségesen nem
rendelkezünk, mégis az a
véleményem, hogy a **mező-**
gazdaságnak s vele együtt
az élelmiszeriparnak kell
igen sok beruházást meg
kapnia, s kitermelnie a sa-
ját hasznára. Jó dolog, hogy

a nyári betakarítási munká-
kat a termelősövetkezetek-
ben csaknem teljesen gépesi-
tteni tudtuk. Ugyanilyen
hatalmas feladat vár a kor-
mányra, a gépjárműiparra
az ősi betakarítási gépesíté-
sében is. Ennek ugyanis
még csak a kezdetén tar-
tunk.

— A kiállításon láttuk
már azokat a gépeket, ame-
lyeket a mezőgazdaságnak,
szerintem a következő négy-
öt évben meg kell kapnia.
A mezőgazdaságnak a be-
takarítógépeken kívül min-
den bizonnyal szüksége van
jó néhány ezer teherautóra
is, hogy kevesebb traktort
kelljen majd a szántás-ve-
tés helyett szállításra fel-
használni.

— Azt is láthatjuk, hogy
lassacskán elmosódnak már
a termelési színvonalbeli
**különbségek az állami gaz-
daságok és a termelősövet-**
kezetek között. Nekem, mint
a kormány elnökének, s a

kormány a kiállítás ün-
napi hangulatában sem sza-
bad megelégednünk arról,
hogy a kiállítás a **legjobb**
gazdaságok eredményeit mu-
tatja be. A termelősövet-
kezeteknek kereken egyhar-
mada még a **gyengébb gaz-
daságok** közé tartozik. Köte-
lességünk ezeknek felemelé-
se. Az említett termelősö-
vetkezetek jelentős hányada
nem a vezetés gyengeségei
miatt termel keveset, s drá-
gán — bár elvéve ilyen is
elfordul — többségük **ked-**
vezőtlen körülmények között
gazdálkodik és erre nekünk
a továbbiakban is gondol-
nunk kell.

— A közelmúltban a kor-
mány foglalkozott ezekkel a
kérdésekkel. Határozatot ho-
zott a mezőgazdasági nagy-
üzemek jövedelem-szaba-
lyozási rendszeréről, s ezen
belső arról, hogy miként kell
okosabban, sokrétűbben, kö-
rültekintőbben segíteni a
kedvezőtlen körülmények
között dolgozó termelősö-
vetkezeteket.

— Úgy gondolom, hogy a
mezőgazdaság hozzátétőleg
— az aszály ellenére is —
teljesíti **ez évi tervét,** hi-
szén a szárazság előtt a ga-
bonaföldekről rekordter-
mést takarítottak be. A me-
zőgazdaságban dolgozók min-
den elismerést megérdemel-
nek a gazdag gabonatermés-
ért, s azért a derekas mun-
kákért, amit ez a kiállítás is
bizonyít — fejezte be nyi-
latkozatát Fock Jenő.

Szabadságot Theodorakisznak!

A magyar ifjúság mélyse-
ges megdöbbenéssel értesült
arról, hogy a rekációs görög
junta letartóztatta és börtön-
be vetette **Mikisz Theodo-
rakisz**-t, a haladó szellemű
politikust, ifjúsági vezetőt és
világhírű zeneszerzőt.

Egy emberként tiltakozunk
Glezosz, Theodorakis és
társai letartóztatása, börtön-
be vetése, megkínzása ellen,
és a magyar fiatalok milliói
névében követeljük azonnali
szabadonbocsátásukat.

Az alaptól a tetőig

A nyárvégi kétségben
masszan, céltudatosan
mozdul az emelődaru gémje.
A magasból a nagyerőjű
acéltorony vezetőfülkéjéből
távolsági tekintet le; Újfalu-
si József, a vezető nagy fi-
gyelemmel irányítja a gépet.
Aztán a jókora horog „rá-
bólint” a homokkal megra-
kott kontinerré, s **Lengyel**
Oszkár és Jozst János, akik
eddig buzgón lapátoltak,
most sebtében összekapcsol-
ják a terhet az emelővel.

Jelbeszéddel

Bándul, feszül a tartókő-
tél, simán, pontosan teszi
meg az utat fölfelé. Átúszik
az első emelet friss falai
fölött; majd leereszkedik
Valentin József, a harmadik
itt munkálkodó kubikos
előtt. Ő a szokásos intéző
jelbeszéddel mutatta meg a
darukezelőnek, hova szánja
a nedves homokrakományt.
Most szépen „leülteti” és ki-
nyitja a kontinert. Szétömlik
a homok, amivel a beton alá
kell ágyazni az első emele-
ten.

A legutolsó találkozás óta
közelebb jutottak az égzhez
az építők a szegedi Nemes-
takács utcai munkálatoknál,
de nem sikerült a korábbi
adósságukat letérleszteni. **Ki-**
rály Bálint segédművezető-
vel, aki most az építkezés
első embere, irányítja a (a
szakmában kijelölőnek, régi
mesterségteljesítő szóval fallé-
gernek mondják ezt a be-
osztást) nézünk körül az új
falak között.

Anyag van

A földszintre deszkából-
lécből összetakolt feljárón
kapaszkodtunk fel. Hívóössé-
get áraszt magából a friss,
nedves épület; válaszfalak-
nak még híre sincs. Csak a
középső vastag főfal osztja
két részre a területet.

— Majd ha az első eme-
letről rakják a földemet, ak-
kor kerül sor a válaszfala-
zásra — magyarázza a mun-
ka rendjét a fiatal segéd-
művezető.

Az ablakok, ajtók sárgán
kivirítanak a falból. De a
két nagy „helyiségben” is
ott sárgálnak, amikor volt
rá idő, mind idehozták. S
minden egyéb anyagot is
ideteremtettek, úgyhogy az
anyaghiány nem okozhat le-
maradást.

Az első emeletre már
előkelőbbben, a kész lépcső-
kön keresztül jutunk fel.
Kész az udvarra néző fűg-
dőfolyosó is. Közvetlenül a
lépcsőfeljárattal szemben
Furák András bácsi, egy
idős kőműves éppen akkor
illesztgeti a téglákat az ab-
lakkeret fölé. **Király Bálint**
„benézi” a sort, megszéli-
li, hogy az egyik végén
emelni kell.

Kevés a munkások

Az építkezés — gondol-
tam lentről-kívülről — csak
látszatra kihalt. Itt azon-
ban minden kétséget kizár a
látvány: nemhogy kevesen,
de úgyszólván alig vannak
munkások az új falak kö-
zött. Mintha a megelevene-
dett létszámlányt láttam
volna magam előtt, azt a je-

lenséget, amit annyszor
megvitának a járókelők,
nézelődők is, mondván, hogy
csak néhány embert láttak
lézengeni.

Nos, a néhányat igen; a
lézengést azonban már nem
lehet felróni az ittenieknek.
Igyekezzel dolgoznak. A
sapkás, munkaruhás **Furák**
bácsi mellett ott „ragaszt-
ja” a falat két félmetelen,
barnára sült fiatal kőműves,
Farkas András és **Szepesi**
József is. De kívülük csak
Kovács Lajos van ezen a
fronton, ő az egyetlen se-
gédmunkás, neki kellene ki-
szolgálnia a kőműveseket.
Csak feltételes módban
lehet mondani, hisz egymaga
semmiképp sem győzi; hol
az egyik, hol a másik szak-
munkás kászálódik le az
állványról habarcsért, időn-
ként a téglát is maguk készí-
tik oda maguknak.

Az ok: mostanában töb-
ben is búcsút vettek itt a
munkától. Különösen köny-
nyen megteszik ezt a se-
gédmunkások. Nemrég hár-
man is ithagyták a csapa-
tot. Az egyik idős dolgozó
portásként keresi ezán a
kenyerét, a többiek is keve-
sebb fáradság, jobb kereset
reményében váltottak
munkahelyet. Sajnos, közna-
pi, megszokott dolog ez az
építőiparban, nagy gondot
okoz a vállalatoknak, ho-
gyan „kössék meg” az em-
bereket. Mert meggyökerez-
tetés nélkül bizony nehéz
úgy a kapacitás állandósí-
tása, a határidő tartása.

„Magad uram...”

— Ha még három olyan
segédmunkásunk lenne, mint
a Lajos, a fejem se fájna —
mondja a segédműveze-
tő.

— Nehéz így egyedül —
panaszolja **Kovács Lajos**. A
többiek persze segítenek,
együtt visszük a maltet.
Még jó, hogy van ez a gé-
pesítés, az anyagot megke-
veríti a gép, fel is nyomja, a
daru meg ideteszti a téglát a
hátunk mögé.

Egy jellemző epizód a
nehézségek sorából (érde-
mes ideírni, mert azt is mu-
tatja, hogy a „kiesés” mi-
lyen bonyodalmakat okoz):
múlt héten — mesélik —
volt olyan eset, hogy a da-
rukezelő lejött a toronyból,
mert neki kellett megrakni
a kontinert, aztán vissza-
ment és beemelte a rako-
mányt. S még arra is szük-
ség volt, hogy **Király Bá-**
lint, a segédművezető a gép-
kezelővel, **Berta Mihállyal**
együtt nekilásson maltet
keverni.

Magam is láttam hason-
lót. **Kovács Lajosnak** oda-
lent volt dolga, s addig ma-
gad uram alapon maguk a
kőművesek mentek a habar-
csos ládához, ők vitték az
állványhoz és kanalazták át
a másik ládába, hogy foly-
tathassák a falazást.

Nagy és közös gond

Különösen érzékeny dolog
a munkások elvesztése
egy már amúgy is hiány-

nyal küzdő vállalatnál. Most
megint megosztva dolgozik
a brigád, többen egy másik
építkezésen tevékenykednek,
s ráadásul betegük is van.
Félő, hogy a meglevő lét-
szám is tovább csappan,
mert mint hallom, a szak-
munkások közt is akad, aki
otthonához közelebb szeret-
ne dolgozni, vagy vastagabb
boríték reményében más
munkahely után érdeklődik.
A vállalat — mint **Honti**
György főmérnökötől megtu-
dom — létesített már mun-
kásszállást is a vidékieknek,
prémiumokat tűzött ki és
adott. Adatokat, összegeket
sorol a főmérnök annak bi-
zonyítására, hogy lehet ke-
resni; aki többet dolgozik,
meg is kapja az érte járó
magasabb bért.

A lenne ennek ellenére
továbbra is fel van adva, és
— cseppben a tenger —
nemcsak ezen az építkezésen,
nemcsak ennél a vállalatnál,
hanem az egész építőipar-
ban. Valahogyan meg kell
találni az építők s egyen-
leg az építők érdekének
legjobban megfelelő meg-
oldást.

Egy bizonyos: az anyagi
ösztönzés növelése, hatéko-
nyabb tételle nagy vonz-
erő; s ha valahol, hát az
építőiparban szükség lesz
ennek a teljes kimunkálásá-
ra a következő hónapokban.
Legyen érdemes és kifizető-
dó építőmunkásként „meg-
gyökerezni”, jól dolgozni —
ez nemcsak vállalati érdek;
közérdek is.

Mert hány most épülő ház
van még ezen kívül, amely-
nél a munka lendületét vis-
szafogja a nagy és régi be-
tegség: a létszámlány!

Simai Mihály

Szélesebb úttest, jobb közlekedés

(Somogyiné felv.)

Szegeden nagy erővel dolgoznak a **Tolbuhin sugárút** felújításán, a két körút között. A kőművesek cseréjé-
t meg a tavasszal elvégezték, mostanra csak a gázcsövek
fektetése maradt. Átalakították ezen az útszakaszon a villamos lévvezetéke-
ket is, a hozzá tartozó egyenáramú magasvezetékkel együtt. Mint fényképvételünk is mu-
tatja, jelenleg már az úttest kiszélesítésénél tartanak az építők. Sokkal rendezet-
tebbé válik viszont az úttest, 14 méter széles lesz. A villampálya továbbra is az
út közepén marad. A **Tolbuhin sugárút** belső részének átépítésére mintegy 4 millió
forintot fordít az **L. kerületi tanács**